

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: X., narozený dne X.
bytem X.
zastoupený advokátkou JUDr. Anitou Pešulovou
sídlem Rumunská 1798/1, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2023, č. j.: OAM-452/ZA-ZA12-ZA19-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2023, č. j.: OAM-452/ZA-ZA12-ZA19-2022, jímž mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nepostupoval podle ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť dostatečně nezjistil skutkový stav věci, a napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Žalobce X. neodmítl sloužit v armádě, ale chtěl jen být nablízku X. Již tato skutečnost vedla k X. Výhrůžky za stíhání kvůli pašeráctví drog nejsou v Arménii ničím výjimečným a slouží k zastrašování či podrobení se vůli státního orgánu. Při pohovoru nevznikly pochybnosti o žalobcově věrohodnosti a jeho tvrzení nejsou v rozporu s opatřenými podklady, přičemž zprávy o zemi původu potvrzují praktiky bezpečnostních složek. Pronásledováním se nerozumí pouze nepřiměřené či diskriminační trestní stíhání nebo trestání, bezproblémové X. a vycestování ze země původu nepostačuje k odůvodnění neexistence pronásledování. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), č. j.: 2 Azs 45/2008-67, nejsou bránění v odjezdu ze země, zadržení policií na dva dny a návštěvy policie na pracovišti pronásledováním dle ust. § 2 odst. 7 a ust. § 12 zákona o azylu, ale pohledem čl. 9 kvalifikační směrnice neobstojí. Žalovaný rovněž nedostatečně vyhodnotil existenci pronásledování za uplatňování politických práv a svobod a s tím spojenou odůvodněnost strachu z pronásledování. V tomto směru žalobce odkázal na rozsudky NSS ze dne 26. 7. 2018, č. j.: 7 Azs 162/2018-47, ze dne 26. 3. 2008, č. j.: 2 Azs 71/2006-82, ze dne 13. 8. 2010, č. j.: 4 Azs 11/2010-112, a ze dne 17. 9. 2010, č. j.: 1 Azs 3/2020-70. Žalovaný se ve vztahu k ust. § 12 písm. b) zákona o azylu nezabýval, zda lze donucovací praktiky popisované žalobcem a navazující jednání policejních složek kvalifikovat jako již proběhlé pronásledování.
3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. Žalobce nepředložil žádná tvrzení o vyvíjení činnosti směřující k uplatňování politických práv a svobod v zemi původu, pro kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Sám žalobce připustil, že X. Snaha o legalizaci pobytu v České republice není důvodem pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.

IV. Obsah správního a dalších částí soudního spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce v poskytnutí údajů k žádosti dne 21. 4. 2022 uvedl, že je arménské národnosti, nebyl nijak politicky aktivní ani členem žádné politické strany nebo hnutí, je X. Z vlasti odcestoval v roce X. přes X., kde žil X., poté odjel X., načež se vrátil X., kde se zdržoval na základě prodlužovaného povolení k pobytu až do dne X. Do České republiky přicestoval dne X. a cítil se zdrav krom problémů X. Co se týče důvodu žádosti o mezinárodní ochranu, žalobce sdělil, že měl v Arménii X. Neodmítl službu v armádě, ale chtěl X. Kvůli tomu byl zbit a byl X.; jiné důvody nemá.
6. Během pohovoru vedeného dne 21. 4. 2022 žalobce dále uvedl, že po zbití za odmítnutí služby X. utrpěl X. Velitelé mu vyhrožovali, že pokud se obrátí na policii, bude to s ním ještě horší. Jelikož X., odletěl do X., kde setrval přes X. V roce X. se do Arménie vrátil X., ale kvůli informaci, že ho hledá policie pro dovážení drog, po X. odjel zpět do X. V X. se vrátil do vlasti, nicméně policisté mu vyhrožovali, že se musí X., jinak bude obviněn z převážení drog, takže dne X. odjel autem X. Policisté i X. žalobci vyhrožovali mj., aby se neobracel na jejich nadřízené složky. Jestliže již však žalobce X., nemohli ho policisté podle zákona nutit X. X. si žalobce vyřídil přes prostředníka z X. Na hranicích sice vždy musel

nějakou dobu počkat, ale vstup i vycestování mu byly umožněny bez obtíží. Nikdy také nečelil problémům kvůli rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině ani politickému přesvědčení. V Arménii zůstali X., v České republice má žalobce X. V případě návratu do vlasti se žalobce obává opakovaného bití a uložení trestu odnětí svobody za účelem přinucení X.

7. Ve správním spisu jsou obsaženy zprávy o zemi původu, konkrétně Informace OAMP, Arménie, Policie, Zákonná ustanovení, ochranné mechanismy, korupce, reformy, ze dne 22. 9. 2021, a Informace OAMP, Arménie, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 11. 7. 2022.
8. Dne 15. 3. 2023 se žalobce mohl seznámit s podklady rozhodnutí. S těmito podklady se nechtěl seznámit, nic k nim nesdělil a neuvedl ani žádné další skutečnosti či informace v žalovaným stanovené lhůtě 14 dnů.
9. Dne 4. 5. 2023 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, neboť neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Současně dospěl k závěru, že žalobci při návratu do země původu nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Jak rovněž podotkl, žalobce nemá v České republice žádné příbuzné, pouze by zde údajně měla žít jeho X., s níž však není v kontaktu, naopak v zemi původu žije jeho X.
10. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 14. 12. 2023, č. j. 21 Az 26/2023-28, zamítl žalobu proti napadenému rozhodnutí. Podle názoru soudu totiž žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně popsal, proč ve vztahu k žalobci nelze aplikovat jednotlivé druhy mezinárodní ochrany. Žalobce se mohl se svými problémy obrátit na vnitrostátní orgány a jeho tvrzení o vydírání ze strany X. policie v souvislosti s údajným pašováním drog se jevílo nevěrohodným.
11. Žalobce podal proti předmětnému rozsudku kasační stížnost, které NSS vyhověl rozsudkem ze dne 21. 3. 2024, č. j. 7 Azs 332/2023-28. Rozsudek Městského soudu v Praze, č. j. 21 Az 26/2023-28, byl zrušen a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení. Podle názoru NSS nebyla vypořádána námitka týkající se faktické nemožnosti obrátit se v Arménii na státní orgány za účelem ochrany před pronásledováním, jestliže žalobce odkazoval na čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „směrnice 2011/95/EU“). Městský soud v Praze se taktéž nezabýval žalobcovým poukazem na rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, jakož i jeho tvrzením o propojenosti osob zastávajících funkce ve státních orgánech země původu, v důsledku čehož je ochrana před státními orgány neúčinná. Posuzování odůvodněnosti strachu je postaveno na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatele do země původu, když v tomto směru je třeba zkoumat „incidenty“ popsané žalobcem, zda indikují přiměřenou pravděpodobnost žalobcova pronásledování z azylově relevantních důvodů v budoucnu. Dále nebyla vypořádána věrohodnost tvrzení stran vydírání žalobce, že pokud neuposlechne požadavků státní správy, bude trestně stíhán za pašování drog. NSS závěrem podotkl, že nepředjímá důvodnost žalobních námitek, toliko vyžaduje, aby rozsudek obsahoval jejich náležité vypořádání.

12. Žalobce se k rozsudku NSS, č. j. 7 Azs 332/2023-28, v soudem poskytnuté lhůtě nevyjádřil. Žalovaný ve vyjádření ze dne 29. 4. 2024 trval na správnosti napadeného rozhodnutí, ježto při svém rozhodování nepochybil ani se nedopustil takových podstatných vad, které by vedly soud k nutnosti rozhodnutí zrušit. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany a na pohovor, přičemž navrhl zamítnout žalobu jako nedůvodnou.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
15. Soud především uvádí, že se NSS již opakovaně vyjádřil k azylové relevanci plnění branné povinnosti. V rozsudku ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45 (č. 4304/2022 Sb. NSS) zformuloval svůj právní názor do právní věty: *„Samotné plnění branné povinnosti nelze bez dalších souvislostí považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 ani § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, pokud se ovšem jedná o plnění takové povinnosti v regulérní armádě demokratického právního státu, které je v souladu s vnitrostátním i mezinárodním právem, a pokud je daným státem respektována možnost odepření výkonu takové vojenské služby z důvodu svědomí či náboženského přesvědčení, ať již zavedením náhradní (civilní) služby nebo jiným způsobem, nebo přinejmenším, pokud takové odepření výkonu vojenské služby není ve smyslu čl. 9 odst. 2 písm. c) směrnice 2011/95/EU trestáno nepřiměřenými nebo diskriminačními sankcemi. Branná povinnost spojená s účastí na ozbrojeném konfliktu naopak může být důvodem pro udělení azylu dle § 12 písm. b) citovaného zákona mimo jiné tehdy, pokud žadateli ve smyslu čl. 9 odst. 2 písm. e) uvedené směrnice hrozí trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu takové vojenské služby během konfliktu za situace, kdy by tento výkon mohl zahrnovat přímou či nepřímou účast žadatele na mezinárodních válečných zločinech, zločinech proti lidskosti, jiných vážných nepolitických zločinech nebo činech, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN, a pokud je zároveň dána souvislost mezi tímto způsobem pronásledování žadatele a azylově relevantními důvody pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) uvedeného zákona, resp. čl. 2 písm. d) a čl. 10 citované směrnice.“* (dále srov. např. usnesení NSS ze dne 2. 9. 2021, č. j. 9 Azs 159/2021-23, či ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016-34). Konkrétně o souvislostech mezi vojenskou službou v Arménii a probíhajícím konfliktem v oblasti Náhorního Karabachu NSS pojednal v rozsudku ze dne 18. 10. 2022, č. j. 1 Azs 172/2022-31.
16. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce sdělil, že měl v Arménii X. Neodmítl službu v armádě, ale chtěl sloužit X. Kvůli tomu byl zbit a byl X. V průběhu pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že odmítl službu X. Velitelé ho zbili, až utrpěl X., vyhrožovali mu přitom, že pokud se obrátí na policii, jeho situace se ještě zhorší. Jelikož X. Po X. se vrátil do Arménie na X., po asi X. odjel zpět do X., neboť ho policie hledala pro dovážení drog. Po opětovném návratu do Arménie v X. policisté žalobci vyhrožovali, že musí X., jinak bude obviněn z dovozu drog. Podle žalobce *„je v Arménii všechno se vším propojené, policie, X., všichni se znají a jednají společně“*. V případě návratu do

vlasti se obává, že bude X. V rámci žaloby pak žalobce doplnil, že výhrůžky ze stíhání z důvodu pašeráctví drog nejsou v Arménii nic výjimečného.

17. Žalobce neodpíral vojenskou službu z důvodu svědomí ani náboženského přesvědčení, když nikterak nenaznačil, že by mu jeho příslušnost k X. bránila ve výkonu vojenské služby. Jeho jediný důvod odpírání vojenské služby spočíval v zájmu na X., konkrétně v potřebě X. Třebaže je takový důvod z morálního hlediska zcela pochopitelný, nepředstavuje výjimku z pravidla, že plnění branné povinnosti není azylově relevantním důvodem. Žalobce po X. Dále je třeba podotknout, že žalobce hovořil o X., aniž by tuto formulaci blíže upřesnil. Podle názoru soudu představuje výkon vojenské služby X. běžnou formu branné povinnosti, pročež ani v tomto směru není dána výjimka z absence azylové relevantnosti vojenské služby.
18. Jestliže žalobce coby důvod podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany tvrdil X., potom žalovaný správně dovodil, že se nejedná o důvod, který by bylo možno subsumovat pod ust. § 12, § 13, § 14, § 14a či § 14b zákona o azylu.
19. Dle čl. 9 odst. 1 směrnice 2011/95/EU platí, že aby bylo jednání možné považovat za pronásledování, musí být a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a). Podle čl. 9 odst. 2 písm. e) směrnice může být za pronásledování považováno trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2 směrnice. Soud zastává názor, že X. nebylo vzhledem k výše uvedenému pronásledováním porušujícím jeho základní lidská práva ani souběhem opatření ve smyslu čl. 9 odst. 1 bodu b) směrnice 2011/95/EU. Sám žalobce v protokolu o pohovoru k žádosti souhlasil s tím, že byl X.
20. Tvzení „o mezinárodní ochranu žádá, protože měl v Arménii X.“ není podle názoru soudu nesrozumitelné, neboť vychází z přepsání informací z bodu 24) v poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu. Jedná se o sdělení žalobce, jehož obsahovou správnost potvrdil svým podpisem.
21. K tvrzení o hrozbě trestního stíhání za pašování drog při X. soud uvádí, že jednání, jehož se vůči žalobci měly dopustit bezpečnostní složky nedosahovalo intenzity pronásledování. Zacházení, jemuž žalobce čelil na policii při výsleších, nezahrnovalo fyzické násilí, bylo proto třeba posoudit, zda se jednalo o psychický nátlak. NSS ve druhé právní větě k rozsudku ze dne 5. 10. 2006, č. j.: 2 Azs 66/2006 – 52, k naplnění znaku „psychický nátlak“ konstatoval: „Újma brozící žadateli o azyl v důsledku opatření působících psychický nátlak (§ 2 odst. 6 zákona o azylu) nemusí být obdobně závažná jako újmy spočívající v ohrožení života nebo svobody, musí však být s nimi aspoň typově srovnatelná.“ V první právní větě k rozsudku ze dne 26. 8. 2022, č. j.: 5 Azs 153/2020 – 63, pak NSS seznal: „Byl-li žadatel o mezinárodní ochranu vystaven v zemi původu jakožto „osoba politicky nespolehlivá“ policejní šikaně v podobě opakovaného předvolávání na policii a krátkodobého zadržování nejen při jakémkoli skutečném či domnělém přestupku žadatele, ale i v souvislosti s probíhajícími či očekávanými protirežimními aktivitami jiných osob, může takové jednání v závislosti na konkrétních skutkových okolnostech dosahovat intenzity pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4

zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, i v případech, kdy proti žadateli nebylo užito fyzického násilí.“ Posledně uvedený případ se nyní projednáváné věci zdánlivě podobá (žalobce byl opakovaně předvoláván na policii), žalobce měl ještě navíc čelit nátlaku hrozbou účelového trestního stíhání za prodej drog. Situace hodnocená pátým senátem ovšem vykazovala významné odlišnosti. Předně, potíže stěžovatele se děly v kontextu autoritativního režimu, který vládne na Kubě, sám byl označen za „politicky nespolehlivou osobu“, byl permanentně sledován a policie jej předvolávala v případě jakýchkoliv incidentů i protirežimních aktivit v dané oblasti, i když se týkaly jiných osob, zároveň byl před tímto jednáním měsíc umístěn ve vyšetřovací vazbě a po předestřených incidentech byl znovu zadržen, a to na čtyři dny. V daném kontextu se tudíž o psychický nátlak mohlo jednat. V nyní projednáváném případě ale probíhalo jednání policejních složek v Arménii, která je stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, dle Infromace OAMP ze dne 11. 7. 2022 lze Arménii považovat za demokratickou parlamentní republiku (poslední volby byly označeny za svobodné a spravedlivé, civilní úřady udržovaly kontrolu nad bezpečnostními složkami apod.), žalobce čelil prostému vyhrožování ze strany řadových policistů (případně X. policistů) na policejních stanicích, zároveň měl nadále X., problematický byl toliko aspekt vyhrožování trestním stíháním kvůli drogám (z tvrzení žalobce navíc nevyplývá, X. prvek podmíněnosti trestního stíhání X., je jistě zásahem do jeho práv). Uvedené incidenty v kontextu poměrů v Arménii nedosahují ani ve vzájemné souvislosti psychického nátlaku, jak jej charakterizoval druhý senát NSS, jelikož nejsou typově srovnatelná s újmou spočívající v ohrožení života či svobody. V čl. 9 odst. 2 směrnice 2011/95/EU jsou pak demonstrativně uvedena jednání, která zakládají pronásledování, mezi nimi stanoví písm. c) nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání. Žalobce však nebyl podroben jednání takové intenzity, žádné trestní stíhání v souvislosti s drogami s ním zahájeno nebylo, bylo mu jím toliko vyhrožováno řadovými policisty, tudíž i kvalifikační směrnice (2011/95/EU) podporuje závěr o nepronásledování žalobce arménskými státními orgány.

22. Je pravdou, že kromě incidentů s policií po návratu do Arménie měl žalobce potíže hned poté, co odmítl sloužit X., pročez ho měli zbít velitelé s následkem X.; takové jednání lze charakterizovat coby fyzické násilí dle čl. 9 odst. 2 písm. a) směrnice 2011/95/EU. Nicméně, šlo o bezprostřední reakci, navíc vojenských velitelů, k nimž se již žalobce po odchodu z armády nedostal. Po návratu do Arménie měl pak jen potíže s policisty a X., k fyzickému násilí však již nikdy přikročeno nebylo. S ohledem na to nepovažuje soud za přiměřeně pravděpodobné, že by žalobce musel čelit fyzickému násilí ze strany vojenských velitelů i v budoucnu.
23. Ve vztahu k pronásledování (tedy důvodům pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu) je však třeba zdůraznit, že k němu musí docházet z některého z taxativně uvedených důvodů v § 12 zákona o azylu (resp. čl. 10 směrnice 2011/95/EU). Zacházení státních orgánů s žalobcem však nebylo motivováno rasou, pohlavím, náboženstvím, národností ani politickými názory. Jde-li o příslušnost k sociální skupině, nebylo chování státních orgánů vůči žalobci motivováno ani jí. Sociální skupinou je specifický sociální útvar, jenž je charakterizován mimoprávními znaky na základě sociologických a psychologických metod, jde o skupinu vyznačující se objektivně společnou charakteristikou nebo skupinu, kterou společnost takto vnímá (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 1. 2007, č. j.: 6 Azs 80/2006 – 64, a další tam odkazovanou judikaturu). Žalobce má však postavení osoby, která X. (a právě kvůli tomu čelil předestřenému zacházení ze strany státních orgánů). Postavení žalobce tak neodpovídá ani postavení X., jenž může být vnímán jako člen určité sociologicky odlišitelné a identifikované skupiny. Žalobce je X., a proto je podrobován určitým represím státních

orgánů (minimálně v aspektu vydírání v souvislosti s drogami nelegitimním). Příslušníci X. netvoří objektivně sociologicky určitelnou jednotnou skupinu, stejně tak z obsahu správního spisu nevyplývá, že by ji takto identifikovala arménská společnost, a žalobce ani nic takového netvrdí. Chování státních orgánů vůči žalobci tak bylo motivováno čistě jeho individuálním jednáním, nikoliv jeho příslušností k některé ze skupin osob taxativně uvedených v § 12 zákona o azylu a čl. 10 směrnice 2011/95/EU.

24. Soud doplňuje, že žalobci ve vlasti kvůli jím předestřeným potížím nehrozí ani skutečné (reálné) nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu (ve vztahu k žalobcovým potížím by mohlo typově přicházet v úvahu především ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu - mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, neboť obavu z popravy ani ozbrojeného konfliktu ve vlasti (v souvislosti s postavením civilisty) nikterak nepředestřel). Na rozdíl od testu přiměřené pravděpodobnosti vyžadovanému ve vztahu k důvodnosti obav z pronásledování je třeba v souvislosti s doplňkovou ochranou aplikovat test reálného nebezpečí, jenž je pro žadatele o mezinárodní ochranu přísnější. K důkaznímu standardu reálného nebezpečí se vyslovil NSS v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j.: 2 Azs 71/2006 – 82: „Z toho plyne, že ve vztahu ke hrozbě nelidského a ponižujícího zacházení podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod [který má totožný obsah jako ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, pozn. soudu] musí být splněn vyšší důkazní standard než ve vztahu k odůvodněnému strachu z pronásledování podle § 12 zákona o azylu (a potažmo ve smyslu čl. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků). Jinými slovy, test „reálného nebezpečí“ je vůči stěžovateli přísnější než test „přiměřené pravděpodobnosti“. Ani test „reálného nebezpečí“ ale nedosahuje intenzity trestního standardu „nade vší pochybnost“, ani důkazního standardu užívaného v zemích common law v civilních věcech („vyšší pravděpodobnost že ano, než že ne“ [balance of probabilities]). Rozdíl mezi testem „reálného nebezpečí“ a testem „přiměřené pravděpodobnosti“ spočívá v tom, že důkazní standard „reálného nebezpečí“ se blíží důkaznímu standardu užívanému v zemích common law v civilních věcech daleko více než důkazní standard „přiměřené pravděpodobnosti“.“ A dále: „Jestliže Nejvyšší správní soud dospěl výše k závěru, že u řadového člena hnutí zatčení z tohoto důvodu nelze považovat za „přiměřené pravděpodobné“, je jasné, že řadové členství v tomto hnutí nevytváří ani „reálné nebezpečí“ zatčení, neboť test „reálného nebezpečí“ je vůči stěžovateli přísnější než test „přiměřené pravděpodobnosti“. U stěžovatele tedy není přiměřené pravděpodobné, že by byl po návratu uvězněn, ani u něj není dáno reálné nebezpečí nelidského a ponižujícího zacházení v důsledku uvěznění.“ Nedovodil-li soud výše přiměřenou pravděpodobnost, že by byl žalobce znovu zbit vojenskými veliteli, tím méně ji shledává u přísnějšího testu reálného nebezpečí. Samotné výsledky policií včetně vyhrožování v souvislosti s drogami nedosahovaly úrovně nelidského ani ponižujícího zacházení a není dáno skutečné nebezpečí, že by jednání vygradovalo na takovou úroveň v budoucnu. Skutečné nebezpečí vážné újmy nelze konstatovat ani stran gradace potíží v souvislosti s drogami, žalobce by nejprve musel být opravdu obviněn, pak by s ním bylo vedeno trestní řízení, obvinění z drog by muselo obstát před soudem, poté by musel být uvězněn a nakonec by s ním muselo být zacházeno nelidsky nebo ponižujícím způsobem; nezbytnost kumulace uvedených faktorů významně snižuje pravděpodobnost vážné újmy, která nedosahuje míry reálného nebezpečí. Danou úroveň nebezpečí nesplňuje ani kumulativní riziko obvinění z dovozu drog a navazujícího nelidského či ponižujícího zacházení při výsleších. Arménie je demokratickou zemí, členským státem Rady Evropy, v níž platí Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, zároveň civilní úřady udržovaly kontrolu nad bezpečnostními složkami; jakkoliv vůči zadrženým docházelo v některých případech ke krutému zacházení,

ve vztahu k policii a soudnictví proběhly některé pozitivní změny, reformy pozitivně ovlivnily chování policie, v poslední době se k lepšímu mění i obraz policie v arménské společnosti, stížnosti ze strany občanské společnosti a masmédií směřovaly vůči jednotlivým policistům, nikoliv samotným policejním složkám, dle zpráv Rady Evropy valná většina osob, s nimiž byla v kontaktu, popisovala policejní chování jako korektní, ač špatné zacházení ze strany policejních složek nebylo v zemi zcela vymýčeno (vizte zprávy o zemi původu obsažené ve správním spisu); žalobcova tvrzení, že mu bylo též vyhrožováno v souvislosti s tím, aby se neobracel na nadřízené (s. 2 protokolu k pohovoru), nasvědčuje v jeho případě skutečně spíše individuálnímu selhání konkrétních policistů než běžné a rozsáhlé praxi policejních složek jako celku. Ostatně, žaloba brojila především proti posouzení důvodnosti obav z pronásledování, k zhodnocení vážné újmy se vztahovala jen marginálně a toliko nepřímo.

25. Ve vztahu k obavám z pronásledování i vážné újmy se však měl žalobce především obrátit na vnitrostátní orgány přímo v zemi původu, resp. bylo zcela legitimní po něm požadovat, aby se o získání vnitrostátní ochrany alespoň pokusil.
26. Soud připomíná, že obavy z působení osob v postavení veřejných činitelů mohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany pouze, pokud se žadatel nemůže obrátit s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány. Nepokusil-li se žadatel řešit své potíže se státními orgány své vlasti, nebude mu zpravidla moci být mezinárodní ochrana udělena (s výjimkou případů, kdy by pokus o vnitrostátní ochranu byl předem zjevně marný). V usnesení ze dne 25. 5. 2023, č. j.: 4 Azs 87/2023 – 41, NSS reflektoval vlastní předchozí judikaturu: „V rozsudku ze dne 16. 9. 2008, č. j.: 3 Azs 48/2008 57, dovodil, že pronásledování i vážná újma mohou brozit jak ze strany státu, tak ze strany nestátních původců – soukromých osob. „Obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí (...) bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, [však] nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu.“ (srov. také rozsudek NSS ze dne 6. 1. 2022, č. j.: 5 Azs 61/2020 30). Nedůvěra stěžovatele ve státní orgány země původu neodůvodňuje absolutní rezignaci na využití prostředků ochrany, které poskytují. Lze odkázat na rozsudky ze dne 18. 12. 2003, č. j.: 6 Azs 45/2003 49, ze dne 31. 3. 2004, č. j.: 6 Azs 41/2004 67, a ze dne 26. 8. 2004, č. j.: 5 Azs 187/2004 49, č. 401/2004 Sb. NSS, nebo na aktuálnější usnesení NSS ze dne 17. 5. 2023, č. j.: 1 Azs 57/2023 30, či ze dne 9. 5. 2023, č. j.: 9 Azs 71/2023 26.“ Na další judikaturu odkázal NSS v usnesení ze dne 11. 1. 2024, č. j.: 1 Azs 178/2023 – 56: „K obecné obavě z návratu do země původu konstatoval NSS např. v rozsudku ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, že obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení mezinárodní ochrany.“
27. V žalobcově případě informace o zemi původu neukazují opodstatněnost nedůvěry ve státní orgány; žalobce se měl o využití vnitrostátní ochrany alespoň pokusit. Jak vyplývá ze zpráv o zemi původu obsažených ve správním spisu (konkrétně se jedná o Informaci OAMP, Arménie, Policie, Zákonná ustanovení, ochranné mechanismy, korupce, reformy, ze dne 22. 9. 2021, a Informaci OAMP, Arménie, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 11. 7. 2022), Arménie je parlamentní demokracií, civilní úřady obecně udržovaly kontrolu nad bezpečnostními složkami, země ratifikovala řadu lidskoprávních dokumentů (je navíc obecně známo, že Arménie je členem Rady Evropy a zavazuje ji Úmluva o ochraně lidských práv a základních

svobod); po roce 2018 došlo k reformám policie, napříč policií i soudnictvím se objevily informace o prověrkách, na nejvyšší úrovni složek vláda podnikla kroky pro vyšetření zneužívání moci, v policii a soudnictví proběhly pozitivní změny, reformy pozitivně ovlivnily chování policie, v poslední době se v arménské společnosti mění obraz policie k lepšímu; jakkoliv vyšetřování a stíhání nelidského a ponižujícího zacházení je v praxi velmi omezené, probíhá více případů proti policistům, kteří porušili zákon, vláda učinila posun ve vyšetřování některých případů špatného zacházení. Taktéž většina stížností od občanské společnosti a masmédií proti policii směřuje vůči jednotlivcům, nikoliv vůči policejním složkám jako celku, což nesvědčí o systémovosti nezákonného jednání, které by bylo aprobevováno i na kontrolních místech a v jehož důsledku by vnitrostátní ochranu bylo možno vnímat jako zjevně neefektivní, byť v některých případech probíhalo vyšetřování problematicky a modernizace policie zdaleka nedosáhla úrovně známé ze zemí Evropské unie. Dle zpráv Rady Evropy pak sice v Arménii nebyl fenomén špatného zacházení zcela vymýcen, nicméně valná většina osob, s nimiž se setkala, popisovala policejní chování jako korektní.

28. Jde-li o vlastní ochranné mechanismy, z Informace OAMP ze dne 22. 9. 2021 vyplývá, že stížnost na policii lze podat u nadřízeného orgánu a v poslední instanci u soudu, ochranné mechanismy proti špatnému zacházení fungovaly dle zjištění Rady Evropy v praxi dobře, s výjimkou tzv. neformálních rozhovorů, kdy je osoba pozvána na pohovor a ve skutečnosti vyslýchána, na práci policie dohlíží prokuratura, trestnou činností policistů se zabývá Speciální vyšetřovací služba založená roku 2007. Žalobce se tudíž mohl obrátit na Speciální vyšetřovací službu a prokuraturu dohlížející na práci policie. Žalobce v průběhu správního ani soudního řízení nevysvětlil, co by mu bránilo v podání oznámení na prokuratuře či Speciální vyšetřovací službě, resp. proč k těmto institucím nechoval důvěru. Nevěděl-li žalobce coby osoba bez právního vzdělání o těchto ochranných mechanismech, mohl v zemi původu kontaktovat advokáta či občanskou právní poradnu, od kterých by se o nich dozvěděl. Ze zprávy je zřejmé i možnost obrácení se na soud, jak konstatováno výše, Arménie je vázána Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a jako poslední instance lze využít i Evropský soud pro lidská práva. Žalobcova argumentace o propojenosti složek veřejné moci se týkala údajných vazeb mezi X. a policií, Speciální vyšetřovací službu a prokuraturu v dané souvislosti nezmiňoval. V azylovém řízení má žalobce břemeno tvrzení, žalovaný za něj není povinen domýšlet, jaké důvody jej k podání azylové žádosti vedly, žadatelé o mezinárodní ochranu musí vědět, proč o ni žádají a čeho se obávají. Takový závěr ohledně břemena tvrzení vyplývá rovněž z ustálené judikatury NSS, který již v právní větě k rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j.: 5 Azs 22/2003–41, seznal: *„Povinností správního orgánu je zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. Z žádného ustanovení zákona však nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ustanovení § 32 správního řádu má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl.“* Žalobce jako důvod, proč se neobrátil s žádostí o pomoc na nadřízené orgány, sdělil, že mu bylo vyhrožováno, aby se nikam dál neobracel, což svědčí o obavách konkrétních policistů z nadřízených složek, a naopak nesvědčí jejich napojení na kontrolní orgány (prokuratura, Speciální vyšetřovací služba, případně soudy). Další žalobcovo tvrzení, že se neměl kam obrátit, je zjevně v rozporu se zprávami o zemi původu, které stanovují hned několik možností, navíc by nebylo

smysluplné, aby jej konkrétní policisté varovali před obrácením se na nadřízené. Z uvedeného je zřejmé, že možné napojení konkrétních policistů na nadřízené orgány včetně vrcholných složek je velmi nepravděpodobné, přes různé potíže není ochrana v zemi původu toliko formální, nýbrž snaha využít ji se jeví smysluplně, rovněž z ničeho nevyplývá její možné odepření právě ve vztahu k žalobci vzhledem k jeho individuální situaci. Žalobce měl tedy reálnou a dostupnou možnost využít vnitrostátní ochrany v zemi původu, pokusit se o ni by nebylo zjevně marné, absolutní rezignaci na využití prostředků ochrany nelze v žalobcově případě aprobovat.

29. Žalobcem citovaný rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, se vztahoval k typově odlišné situaci, při níž byl stěžovatel, angolský občan, pronásledován za uplatnění svých politických práv a svobod, konkrétně za uplatnění práva na informace ohledně jeho bratra uvězněného bez soudního rozhodnutí pro uplatňování jeho politických práv a svobod souvisejících s jeho členstvím v opozičním hnutí. Stěžovatel požádal o tyto informace různé státní orgány včetně náměstka ministra vnitra a byl v důsledku toho sledován Státní bezpečnostní službou a státní policií, a to doma i v zaměstnání, byl mu zabaven počítač a byl na dva dny zatčen a zadržován policií, kterou byl také ponižován a bit. Žalobce však nikdy nebyl politicky aktivní, nebyl členem žádné politické strany nebo hnutí a v jeho fyzickém napadení, tzn. zbití vedoucím k X., nelze spatřovat prvky pronásledování z azylově relevantního důvodu, nýbrž se tento incident jeví coby odplata za neposlušnost spojenou s odpíráním vojenské služby. Žalobcovi velitelé se sice dopustili fyzického násilí, avšak jednalo se o ojedinělou bezprostřední pomstu, jak bylo ostatně vysvětleno výše, následné výsledky na policii po návratu žalobce do vlasti včetně výhrůzek v souvislosti s drogami, již intenzitu pronásledování nenaplňovaly, jednání policistů (ani předtím vojenských velitelů) navíc nebylo motivováno příslušností žalobce k některé z identit taxativně stanovených v § 12 zákona o azylu, resp. též v čl. 10 (kvalifikační) směrnice 2011/95/EU. Situace, v níž se nacházel konkrétní člověk v předestřeném judikátu, je tak s žalobcovou situací zcela nesouměřitelná (a to i s přihlédnutím k čl. 9 směrnice 2011/95/EU).
30. Ze žalobcem zmiňovaných rozsudků NSS ze dne 26. 7. 2018, č. j.: 7 Azs 162/2018-47, ze dne 26. 3. 2008, č. j.: 2 Azs 71/2006-82, ze dne 13. 8. 2010, č. j.: 4 Azs 11/2010-112, a ze dne 17. 9. 2010, č. j.: 1 Azs 3/2020-70, vyplývá poznatek, že pokud je byt' jen přiměřeně pravděpodobné, že tvrzení žadatele je pravdivé či že se určitá skutečnost udála tak, jak uvádí žadatel, správní orgán nesmí toto tvrzení prohlásit za nevěrohodné a vyloučit je z dalšího posuzování; naopak, musí dané tvrzení vzít v potaz při celkovém posouzení odůvodněnosti žádosti a přiřadit mu patřičnou váhu. Jiná situace nastane, pokud je žadatel nevěrohodný ve všech relevantních aspektech své žádosti; v tomto případě může správní orgán bez dalšího posoudit žadatele jako nevěrohodného a nemusí detailně posuzovat jeho jednotlivá dílčí tvrzení. Specifikem řízení ve věci mezinárodní ochrany je pravidlo „*v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu*“ (benefit of doubt). Jsou-li dány skutečnosti, na jejichž základě lze předpokládat, že k porušení základních lidských práv a svobod žadatele o azyl došlo, nebo mohlo by dojít s ohledem na postavení žadatele ve společnosti, s přihlédnutím k jeho přesvědčení, názorům, chování atd., a správní orgán nemá dostatek důkazů, že tomu tak nebylo či nemohlo by v budoucnu být, pak tyto skutečnosti musí správní orgán v situaci důkazní nouze zohlednit, a to ve prospěch žadatele o azyl.
31. Z celé žalobcovy výpovědi seznal žalovaný jako nevěrohodný jen dílčí aspekt v podobě vyhrožování obviněním z drogové trestné činnosti. Podle žalobcovy výpovědi

během pohovoru dne 21. 4. 2022 volal X., že jej hledá policie, neboť prý vozí drogy z X., na X. se do vlasti vrátil a policisté mu vyhrožovali, že musí X., jinak jej obviní z dovozu drog, tvrdili, že X. Žalovaný shledal v napadeném rozhodnutí daná žalobcova tvrzení nevěrohodnými, neboť cílem policie bylo donutit jej, aby X., zahájení vykonstruovaného trestního stíhání za dovoz drog nedává smysl, neboť žalobce by následně byl X., logické by naopak bylo stíhání pro X., jež by však bylo zákonné a nezakládající pronásledování ani vážnou újmu. K věrohodnosti výpovědi či některých jejích částí žadatelů o mezinárodní ochranu se vyslovil NSS v první právní větě k již citovanému rozsudku ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45 (č. 4304/2022 Sb. NSS): „*Závěr správního orgánu o tom, že azylový příběh žadatele o mezinárodní ochranu či jeho část jsou nevěrohodné, je podmíněn důsledným přezkoumáním hodnověrnosti této výpovědi, na což by se měl zaměřit pohovor s žadatelem, a jeho výpověď by následně měla být řádně vyhodnocena dle obecně uznávaných indikátorů hodnověrnosti (věrohodnosti), jak jsou v podstatě shrnuty v čl. 4 odst. 5 směrnice 2011/95/EU. Mezi tyto indikátory hodnověrnosti patří zejména vnitřní a vnější konzistentnost žadatelovy výpovědi, otázka, zda je tato výpověď dostatečně konkrétní a její plausibilita ve světle relevantních informací o zemi původu.*“ I v kontextu předestřené judikatury je třeba seznat závěr žalovaného o nevěrohodnosti žalobcovy výpovědi minimálně předčasným. Žalobce uvedl jen velmi obecné tvrzení o vyhrožování policií ve vztahu k drogám, žalovaný během pohovoru ani v napadeném rozhodnutí sdělenou skutečnost nijak blíže nezkoumal, neprovedl její konfrontaci se zprávami o zemi původu a vyslovil toliko spekulativní, nepodložený a stručný závěr. Lze si přitom snadno představit, že v arménské realitě by k podobným výhrůžkám ze strany konkrétních policistů mohlo dojít; ostatně ani ve státech s vyspělejší právní kulturou by nebylo možné podobné selhání jednotlivců a priori vyloučit. Způsob uvažování a vyvozování závěrů aplikovaný žalovaným v tomto aspektu je dvojsečný, stejně tak by se naopak dalo dovodit, že obvinění z dovozu drog je závažné, snadno vykonstruovatelné, tedy s výrazným vydíracím potenciálem, a pokud by žalobce tlaku nepodleh, mohlo by jít o pomstu za situace, kdy by byla zjevná marnost žalobcova „přesvědčování“ (soud netvrdí, že tomu takto nutně je, snažil se pouze užít obdobný myšlenkový postup z opačné perspektivy k ilustraci nedostatečného posouzení ze strany žalovaného). Stručně řečeno, žalobcova dosavadní tvrzení k vydírání ve vztahu k drogám jsou příliš obecná na to, aby je bylo možné bez dalšího vyvrátit, a žalovaný pochybil, pokud je vyvráceními shledal.

32. Přes dané pochybení však napadené rozhodnutí při soudním přezkumu ob stojí. Soud výše učinil úvahy, podle nichž žalobci ve vlasti nehrozí v budoucnu skutečné nebezpečí vážné újmy a jeho obavy z budoucího pronásledování nejsou důvodné; soud přitom postupoval za předpokladu, že žalobce byl skutečně policisty vydírán ve vztahu k drogám, jak uváděl. (Mimoходом, jak vyplývá z žalobcovy výpovědi, X.; nicméně ani tak není legitimní spojovat žalobcovo trestní řízení s přímo nesouvisející X.) Jakkoliv je však přezkumná role soudu v azylových věcech prostřednictvím evropského práva rozšířena, musí napadené rozhodnutí i přesto obstát samo o sobě, soudní přezkum nemůže úvahy žalovaného zcela nahradit. Úvahy žalovaného prezentované v odůvodnění napadeného rozhodnutí ob stojí i přes dílčí pochybení samy o sobě. Předně, žalovaný vyslovil nevěrohodnost části azylového příběhu až v průběhu zkoumání důvodů pro udělení doplňkové ochrany, při hodnocení důvodnosti obav z pronásledování dospěl k závěru, že žalobci nelze udělit azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu už kvůli nepodřaditelnosti důvodů jeho potíží pod některou ze skupin osob taxativně určených v § 12 zákona o azylu, což žalobce sám výslovně sdělil během pohovoru. Žalovaný se pak zabýval tím, zda lze

vojenskou službu označit za pronásledování, přičemž konstatoval absenci souvislosti odpírání služby s jeho politickým či náboženským přesvědčením. Byla-li žalovaným postavena najisto nepodřaditelnost motivu žalobcových potíží pod některý z taxativně uvedených důvodů v § 12 zákona o azylu, byla zřejmá nemožnost azyl udělit a bylo irelevantní, zda byl žalobce vydírán v souvislosti s drogami. Ve vztahu k doplňkové ochraně, výlučně při jejímž zkoumání vyslovil žalovaný nevěrohodnost žalobcových tvrzení, žalobce v žalobě přímo nebrojil, maximálně jen marginálně a nepřímou. Žalovaný chybně určil nevěrohodnost žalobcova obvinění z drog, pak ale ve vztahu k doplňkové ochraně posoudil eventualitu žalobcovy situace po návratu do země původu, a to i pro případ jeho trestního stíhání (byť z jiného důvodu); na základě zpráv o zemi původu konstatoval, že existovaly případy mučení zadržených osob, avšak jednoznačně se nejednalo o všechny zadržené, přitom žalobce takovému jednání dosud vystaven nebyl ani přes opakované výsledky X. policií, po X., přesto nebyl (ani během výsledků) zbit, zadržen, nebylo proti němu zahájeno trestní stíhání ani na něj nebyl vydán zatykač, neměl žádné potíže s X. ani opakovanými vycestováními z vlasti a opětovnými návraty, roku X. si navíc v Arménii X.; z uvedených okolností nic nenasvědčuje obavám ze zadržení po návratu do země původu a podrobení mučení či nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či trestání. Žalovaný pak především zhodnotil možnost vnitrostátní ochrany na základě zpráv o zemi původu a seznal ji dostatečnou, odkázal na možnost obrátit se na prokuraturu, Speciální vyšetřovací službu a v poslední instanci na soud, obecně byla konstatována možnost obrátit se se stížností na postup policie, pokud by se k němu chovala nezákonně, neučinil-li žalobce tak, nelze učinit závěr o neposkytnutí pomoci; dané úvahy žalovaného o možnosti vnitrostátní ochrany a příslušnou argumentaci lze bezpochyby aplikovat na jednání konkrétních policistů bez ohledu na to, zda do portfolia jejich aktivit náleželo i vydírání v souvislosti s drogami, či ne. Napadené rozhodnutí tudíž ob stojí a není namístě je rušit ani přes dílčí pochybení stran posouzení věrohodnosti některých konkrétních žalobcových tvrzení.

33. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly. Žalobce sice uspěl v řízení o kasační stížnosti, pro účely přiznání náhrady nákladů řízení je však podstatný celkový (konečný) úspěch ve věci, který svědčil žalovanému (srov. např. rozsudek NSS ze dne 7. 3. 2018, č. j.: 6 As 293/2017 – 26).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení za níže uvedených podmínek. Kasační stížnost je podle § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. v rozsahu otázek, které byly již vyřešeny předchozím rozhodnutím Nejvyššího správního soudu v této věci, přípustná jen tehdy, pokud stěžovatel tvrdí, že se městský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V rozsahu, v němž není přípustná kasační stížnost, je přímo proti tomuto rozhodnutí přípustná ústavní stížnost (srov. nález Ústavního soudu ze dne 2. 7. 2019, sp. zn. III. ÚS 926/19).

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 12. června 2024

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce